

man har noget imod at gaa over fra, som det hedder, den personlige Jurisdiktion til den saglige, med andre Ord, at lade de militære Personer i borgerlige Straffesager tiltale ved borgerlig Ret, er det kun under Hensyn til Tjenestens Tarv. Det er klart, at de borgerlige Retter ikke tage og ikke kunne tage det Hensyn, som de militære Retter tage. Vor Uddannelsessted er kort, og der vil gaa saa lang Tid med Møder i den borgerlige Ret, Vidneførsel o. s. v., at Uddannelsen vil lide betydeligt. For mit Vedkommende er det i alt Fald den eneste Grund, jeg har til at nære Betænkelighed i saa Henseende. Det har ogsaa den højtærede Forsvarsminister erkendt, idet der i en Bemærkning i Lovforslaget staar, at „i Krigsskibe paa Togt er den paagældende militære Jurisdiktionschef berettiget til at bestemme, at en indenfor hans Jurisdiktion af en militær begaaet Forseelse, der ellers vilde være undergivet borgerlig Retspleje, bliver at forfølge og paakende af Krigsret“, netop fordi han kan se, at et Krigsskib ikke kan lade sig opholde her i Uge- eller Maanedsviis for at vente paa et Mandskab, der eventuelt er tiltalt for borgerlig Ret. Jeg fastholder paa den anden Side, at skulle vi have en hel Revision af Strafferetsplejen, skal den følges med en Revision af Straffeloven. Jeg er imod denne stykkevisse Fremgangsmaade, som man benytter her, og i Virkeligheden vil den ikke have noget at betyde. Da der nemlig staar i § 1, at alle de i den militære Straffelovs Kapitel 4—11 omhandlede Forseelser ville være at anse som militære Forseelser, bliver der saa godt som intet tilbage. Jeg er nær ved at sige, at Lovforslagets tre første Paragraffer kun ere Paradenumre. Men Meningen er jo ogsaa at komme til en fuldstændig Revision angaaende den militære Straffe- og Rettergangslovgivning. Det har den højtærede Forsvarsminister sagt, da vi sidst havde denne Sag under Omtale, nemlig ved Forespørgselen til Forsvarsministeren.

Den højtærede Minister hentydede da særlig til Norge som det Land, hvor man kunde høste Erfaringer, og han omtalte, at han vel havde hørt, at der var nogle, der vare misfornøjede med det, de havde i Norge, men han troede ikke paa det, han havde det Indtryk, at man i Norge var meget vel fornøjet, og kom med nogle Hentydninger til, at den hørdepartementale Komité havde i sin Indstilling ikke fremhævet, at man ønskede Forandringer. Jeg skal dog sige, at jeg tror, den højtærede Minister der tager fejl. Der er i

Norge en udbredt Misfornøjelse med det System, de have faaet, og skulle vi gaa over til noget nyt, vil jeg fraraade at følge den norske Lov. Som den højtærede Forsvarsminister bekendt har den tidligere Auditor i Hæren, Zahlmann, givet en Indberetning, som har cirkuleret ved alle Afdelingerne. Han har været paa en længere Tjenesterejse i Norge og studeret Spørgsmaalet nøje, og hans Udtalelser om det norske System tale ikke til Fordel for at følge det.

Hr. Zahlmann er nu ikke længere Auditor, men han er sikkert en Mand, som ser meget borgerligt paa Sagen. Jeg haaber, at den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse enkelte af hans Udtalelser. Han siger: „Den norske Organisation er ubrugelig i Krig“. „For den Betragtning, der ser en Nødvendighed i, at Fredsapparatet saa vidt muligt ogsaa fungerer i Krig, er Dommen over Rettergangsloven allerede fældet hermed. Rettergangsmaaden lider af Vidtløftighed og Formalisme og vanskeliggør Rettens kraftige og hurtige Haandhævelse. Paa samme Gang, som det vedblivende fordres, at de militære foresatte opretholde og haandhæve Disciplinen i Krigsmagten, indrømmes dem kun en stærkt begrænset Disciplinærmyndighed, og Spørgsmaalet om Tiltale og Straf afgøres i overvejende Grad af Jurister (for en Del borgerlige), som ikke kunne forudsættes at have samme Blik for Disciplinens Fordringer som de militære“. „Den norske Militærproces synes mig efter det udviklede at være daarligt egnet til at tages til Forbillede ved en fremtidig Reform af vor Militærproces. Den viser navnlig klart, hvad der kommer ud af at overføre den borgerlige Retsplejes Regler Træk for Træk i Militærretsplejen. At man i Norge er gaaet denne Vej, skyldes vistnok nærmest politiske Grunde og muliggjordes trods de militære Autoriteters Modstand hovedsagelig derved, at Reformen i Norge gennemførtes af Justitsministeren, under hvem det militære Retsvæsen henhører.“ Man ser altsaa, at her fældes Dommen over det norske System.

Jeg skal til Slut henvende mig til det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), der udtalte, at han ved at se alle de Straffe, der nævntes her, var bleven ilde berørt, og at det Strafferegimente, der viste saadanne Straffe, skulde vi hurtigst muligt se at blive af med. Jeg synes ogsaa, at det ser sørgeligt ud, men vi have jo nu faaet at vide, at det stammer for en Del fra den store Indkaldelse i 1908. Jeg vil dog sige